

‘Theater moet deugd doen en dat doet het vandaag te weinig’

Toen Bob Dylan op 10 november 2013 in Vorst Nationaal speelde, **droomde** Lisbeth Gruwez – samen met Maarten Van Cauwenberghe vormt zij Voetvolk – **ervan** op het podium te klauteren en voor hem te dansen. Dat deed ze niet, maar de rechten om met zijn muziek te werken, kregen ze wél. In Parijs gaat binnenkort *Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan* in première.

Hoe danst u Dylan?

MAARTEN VAN CAUWENBERGHE: Zoals Lisbeth. (*Licht*) **Zoals Dylan omgaat met tijd, zo speelt ook Lisbeth met tijd en ritme in haar dans.** Ik beseft nog niet zo lang want een geweldige kunstenaar die man is en hoe zijn muziek je onderhuids pakt. Pas enkele jaren geleden maakte ik de klik. En toen we in 2011 en 2012 de hele wereld rond reisden met *It's going to get worse and worse and worse, my friend* legde ik geregeld Dylan op. Dat bracht rust tijdens die heftige tournee.

LISBETH GRUWEZ: Zo werd ik ook verliefd op Dylan. Hij werd zelfs een ritueel. Net voor we een opvoering begonnen, at ik een banaan en legde Maarten *One More Cup of Coffee* op. Maar ook tijdens het opwarmen, legde hij geregeld Dylan op. Langzaam groeide het besef dat die opwarming een mooie voorstelling zou kunnen worden.

Waarover gaat uw voorstelling?

VAN CAUWENBERGHE: Over zijn muziek. We willen geen groots verhaal vertellen waarin zijn liedjes als illustratie dienen. Het kostte ons twee jaar om Dylans agent te overtuigen dat we geen musical willen maken of massa's geld willen verdienen.

GRUWEZ: Onze voorstelling is opgebouwd als een album met nummers uit de jaren 1960 en 1970 die nog nooit samen op een plaat stonden. We kozen voor die vroege periode omdat de productie van de songs net iets rauwer is en zijn stem ook mooier en minder doorrookt klinkt.

VAN CAUWENBERGHE: De voorstelling begint zoals ons idee ontstond, met een banaan en *One More Cup of Coffee*. Op elke song – van *It's All Over Now*, *Baby Blue* tot *It's Alright, Ma (I'm Only Bleeding)* of zijn mooiste song *Sad Eyed Lady of the Lowlands* – **maakt Lisbeth** een choreografie die past bij de structuur of inhoud van de song.

Hoe gaat u daarbij te werk?

GRUWEZ: Ik zocht telkens naar een beeld of een zin van waaruit ik de dans kon opbouwen. Het ritme van *The Ballad of Hollis Brown*, bijvoorbeeld, doet denken aan een draaiende langspeelplaat. Tijdens dat nummer draai ik voortdurend om mijn as. En in de videoclip van *Subterranean Homesick Blues* toont Dylan op tekstbordjes wat hij zingt. Dus dans ik elk woord van die song. **Maar vaak is de link tussen song en dans subtieler.**

Staat er geen protestsong op jullie 'album'?

VAN CAUWENBERGHE: We gaan bewust niet de politieke toer op. Een van zijn bekende protestsongs, *Masters of War*, schrapten we na veel getwijfel. John Lennon zei ooit: *'It 's not important to understand what Bob Dylan sings but how he sings it'*. Dat laten we horen en zien.

GRUWEZ: Door die songs in een zo intiem mogelijke ruimte te dansen, kan het publiek ze beter beluisteren. Daarom spelen we deze voorstelling enkel na 22.00u in zo klein mogelijke zaaltjes en daarom legt Maarten niet alleen de plaatjes op maar bedient hij ook het licht. We willen een genereuze voorstelling maken waar je als toeschouwer – en als performer – deugd van hebt. Daar is **soms** nood aan. Er is **zoveel** hard en koud theater.

Dat klinkt als een feestje.

GRUWEZ: (*Grijnst*) **Dit is** ook een ode aan de magische manier waarop wij samenwerken. Maarten weet precies welke muziek hij moet draaien om me te laten dansen. Als we repeteren, doen we dat soms in zijn woonkamer. Met veel pintjes. In die sfeer willen we het publiek onderdompelen.

Els Van Steenberghe

www.voetvolk.be

Lisbeth Gruwez dances Bob Dylan gaat op 9 juni 2015 in première in Les Rencontres Chorégraphiques Internationales de Seine-Saint-Denis, vertrekt vervolgens op wereldtournee en is vanaf 9 december 2015 in België te zien.